

03-03-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল- সেৱাত কেতিয়াও এলেছৱা হ’ব নালাগে, বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি বাবাই যি শুনাই, সেয়া কাৰ্যত
ফলপ্ৰসূ কৰিব লাগে”**

***প্ৰশ্ন:-** পিতাই কোনসকল সন্তানৰ ওপৰত সদায় ৰাজী হৈ থাকে ?

***উত্তৰ:-** যিয়ে নিজৰ সেৱা নিজেই কৰে। পিতাক অনুসৰণ কৰে, সুপুত্ৰ হয়। পিতাই দেখুওৱা ৰাস্তাত চলি থাকে। এনেকুৱা সন্তানসকলৰ ওপৰত পিতা ৰাজী হৈ থাকে। বাবাই কয় – সন্তানসকল, কেতিয়াও নিজৰ ওপৰত অকৃপা নকৰিব। নিজক সাৱধান কৰিবলৈ নিজৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যৰ চিত্ৰ পকেটত ৰাখিবা আৰু বাৰে বাৰে চাই থাকিবা তেতিয়া বহুত সুখত থাকিবা। ৰাজকীয় নিচাত থাকিব পাৰিবা।

***গীত:-** ওম্ নমঃ শিৱায়ৈ...।

ওম্ শান্তি। যাৰ মহিমা তোমালোক সন্তানসকলে শুনি আছা তেওঁ তোমালোকৰ সম্মুখত বহি ৰাজযোগ শিকাই আছে। কোনোবাই কিবা কৰি গ’লে পিছত তেওঁৰ মহিমা গোৱা হয়। যেনেকৈ শংকৰাচাৰ্যই নিজৰ সন্যাস ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি গৈছে সেয়েহে তেওঁৰ মহিমা ইয়াতেই এতিয়া নিশ্চয় হ’ব। সন্যাসীৰ ৰাজবংশ বুলি কোৱা নহয়। অন্য ধৰ্মত ৰজাসকলৰ ৰাজবংশ চলে। সন্যাসীসকলৰ ৰজাৰ ৰাজবংশ নচলে। যেনেকৈ খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ ৰাজত্ব চলে। ধৰ্মও আছে, ৰজাও আছে। যেনেকৈ এয়া (দেৱতাসকলৰ) ধৰ্মও আছে আৰু ৰজাও আছে, যাৰ চিত্ৰও বনোৱা আছে। তলত ৰাজযোগৰ তপস্যা কৰি আছে আৰু ওপৰত ৰজাৰ চিত্ৰ আছে। ৰাজ্যত তোমালোকৰ ইয়াৰ চিত্ৰই দিয়া হয়। ভৱিষ্যতৰ সেই নাম ৰূপৰ চিত্ৰতো পোৱা নাযায়। তোমালোকে জানা যে আমি এতিয়া ৰাজযোগ শিকি আছো। পিছত ৰাজ মুকুটসহ ৰাজ্যত্ব কৰিম। সেই নাম ৰূপ আদি সকলো সলনি হৈ যাব। এই চিত্ৰও সন্তানসকলে নিজৰ লগত ৰাখিব লাগে। যিসকল সন্তানে বুজি পায় যে ভৱিষ্যতে ৰজাৰ পদ পাম। প্ৰত্যেকে যি ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হয় আৰু যাৰ নিশ্চয় আছে। নিশ্চয়টো সকলোৰে আছে। কয় আমি শ্ৰীনাৰায়ণক বৰণ কৰিম গতিকে ৰাজযোগৰ চিত্ৰ আৰু ওপৰত ৰাজত্বৰ চিত্ৰ আৰু তাৰ ওপৰত শিৱ বাবাৰ চিত্ৰ থাকিব লাগে। ইয়াৰ মাজত পাৰ্থক্য দেখুৱাব লাগে – তেওঁ হ’ল শংকৰাচাৰ্য, এওঁ হ’ল ভগৱান শিৱাচাৰ্য। এওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। শংকৰাচাৰ্য জ্ঞান শুনোৱা জ্ঞানী। তেওঁ কিহৰ কাৰণে জ্ঞান শুনায় ? হঠযোগী কৰ্ম সন্যাসী বনোৱাৰ। তেওঁৰ চিত্ৰই পৃথক। তেওঁৰ আসন পৃথক তাৰো চিত্ৰ বনাব লাগে। হঠযোগীৰ আসন, গেৰুৱা পোছাক, মূণ্ডন কৰা মূৰ.... এনেকুৱা চিত্ৰ দেখুৱাব লাগে। তেতিয়া পাৰ্থক্য সিদ্ধ হ’ব। তেওঁলোকৰ পুনৰ জন্ম ইয়াতে হয়। এই কথাবোৰৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি তোমালোকে বহুত কাম বা সেৱা কৰিব পাৰা। কিন্তু কোনোবা বিৰলাইহে এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰে। মায়াই সেৱাত বহুত এলেছৱা বনাই, বহুত প্ৰতাৰণা কৰে। গতিকে সন্যাস ধৰ্মৰো চিত্ৰ বনাই লিখি দিব লাগে – শংকৰাচাৰ্যৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠা কৰা হঠযোগ, কৰ্ম সন্যাস কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হৈছিল, কেতিয়া সম্পূৰ্ণ হ’ব। তোমালোকে যিকোনো ধৰ্মৰে তিথি, চন সহিত আয়ুস উলিয়াব পাৰা। সকলোৰে মঠ পন্থ বা ধৰ্ম একে সময়তে হয়। গতিকে এনেকুৱা কথাবোৰৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি পিছত কাৰ্যত আহিব লাগে। পাৰ্থক্য দেখুৱাব লাগে। সেয়া শংকৰাচাৰ্যই প্ৰতিষ্ঠা কৰা, এয়া ভগৱান শিৱাচাৰ্যই প্ৰতিষ্ঠা কৰা। এই ৰাজযোগ আধাকল্প ধৰি চলে। শিৱ বাবা তেতিয়াই আহে যেতিয়া হঠযোগৰ বিনাশ হৈ ৰাজযোগৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। গতিকে এনেকুৱা যুক্তিৰে চিত্ৰ বনাব লাগে। সেই হঠযোগ দ্বাপৰ পৰা কলিযুগৰ অন্তিম সময়লৈকে চলে। ৰাজযোগৰ ২১ জন্ম ৰাজধানী চলে। আকৌ লিখিব লাগে – সেয়া হৈছে হঠযোগ, তাত ঘৰ-সংসাৰ এৰিব লাগে, ইয়াত গোটেই পুৰণি সৃষ্টিৰ সন্যাস কৰিব লাগে। আমাৰ প্ৰত্যেক চিত্ৰতে লিখনি আছে। আন কাৰোৰে চিত্ৰত এনেদৰে লিখনি নাথাকে।

তোমালোকে তিথি তাৰিখ সকলোখিনি জানিব পাৰা। তেতিয়াহে ঘৰতো ৰাজযোগ আৰু ৰাজ্যৰ চিত্ৰ দেখি নিচা বাঢ়িব। তোমালোকে দেৱতাসকলৰ চিত্ৰৰ আগত প্ৰণাম কৰাৰ দৰকাৰ নাই। তোমালোক নিজেই দেৱতা হোৱা। গতিকে সন্মুখত চিত্ৰ দেখি সুখত গদগদ হ'বা আৰু হৃদয়ৰ দৰ্পনত নিজৰ মুখো চাবা, আমি এনেকুৱা শ্ৰী নাৰায়ণ বা শ্ৰী লক্ষ্মীক বৰণ কৰাৰ যোগ্য হয়নে? যোগ্য নহ'লে লাজ পাব লাগিব। যি যোগত থাকি বিকৰ্ম বিনাশ কৰে, তেৱেঁই উচ্চ পদবী পাব পাৰে। এই পঢ়া হৈছে ভৱিষ্যতৰ বাবে বাকী সকলো পঢ়া হৈছে এই দুনিয়াৰ বাবে, এই জন্মৰ বাবে। তোমালোকৰ পঢ়া ভৱিষ্যতৰ বাবে। এইটো বুদ্ধিত থাকিব লাগে। মানুহে যাৰ ভক্তি কৰে তেওঁৰ চিত্ৰ পকেটত ৰাখে। যেনেকৈ (ব্ৰহ্মা) বাবাই শ্ৰীনাৰায়ণৰ চিত্ৰ পকেটত ৰাখিছিল। কিন্তু এইটো জ্ঞান নাছিল যে ময়েই এনেকুৱা হ'ম। এতিয়াটো জানে যে ময়েই এনেকুৱা হ'ম। বাবাই কয় তোমালোক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'ব পাৰা। গতিকে এই চিত্ৰ আৰু সন্যাসীসকলৰো চিত্ৰ পকেটত ৰাখিব লাগে। মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদিক এই চিত্ৰৰ ওপৰত বুজালে তেওঁলোক বহুত সুখি হৈ যাব। তেওঁলোকৰ ওপৰতো দয়া কৰিব লাগে। পাছত কোনোবাই বুজকেই বা নুবুজক। নিজৰ কাম হৈছে প্ৰত্যেককে বুজোৱা। আমাক ভগৱানে ৰাজযোগ শিকাই, তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনেও ৰাজযোগৰ দ্বাৰা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বনাব নোৱাৰে। তেতিয়া চিত্ৰ দেখিলে অপাৰ সুখ অনুভৱ হ'ব।

মানুহে নিজৰ কৰ্মক্ষেত্ৰলৈ যাওতে ৰাস্তাত যদি মন্দিৰ দেখে তেতিয়া হাতযোৰ কৰি সেৱা কৰে, সেয়া হৈছে ভক্তি। তোমালোকৰতো জ্ঞান আছে যে আমি়েই সেয়া (দেৱী-দেৱতা)। আমি জগদম্বাৰ সন্তান। জগদম্বাই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ বনোৱাৰ কৰ্তব্য পালন কৰে। তোমালোকেও কৰা নহয় জানো। তোমালোকো মাষ্টৰ জগদম্বা হোৱা। তোমালোকৰ স্মাৰক মন্দিৰো আছে। তোমালোক চৈতন্য ৰূপত ইয়াত বহি আছা। বুজনি যাতে ইমান স্পষ্ট হয় যে মানুহে বুজি পায়। দেলৱাড়া মন্দিৰো কিমান ভাল স্মাৰক বনাই থোৱা আছে, তলত তপস্যাৰ চিত্ৰ, ওপৰত বৈকুণ্ঠ বনোৱা আছে। কিমান ভাল মন্দিৰ বনোৱা আছে। সেয়ে এই চিত্ৰ বনাই নিজৰ কাৰ্যালয়তো ৰাখিব পাৰা, যাৰ দ্বাৰা এই স্মৃতি আহি থাকিব। মনমনাভৰ আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰৰো স্মৃতি আহি থাকিব। শিৱবাবাই আমাক এয়া পঢ়ায় আকৌ আমি ৰজা-ৰাণী হ'ম। নিজেই চিত্ৰ বনাই নিজকে সাবধান কৰি থাকা। আমি পুজাৰীৰ পৰা পূজ্য হওঁ ২১ জন্মৰ বাবে, সেয়ে চিত্ৰৰ দ্বাৰা নিজৰো সেৱা হ'ব আৰু আনক বুজোৱাৰ সেৱাও হৈ থাকিব। এনে সন্তানৰ প্ৰতি পিতাও ৰাজী থাকিব। সন্তানসকলে যদি অনুসৰণ নকৰে, সুপুত্ৰ নহয় তেনেহলে পিতাও নাৰাজ হ'ব। ক'ব যে সন্তানসকলে নিজৰ ওপৰত অকৃপা কৰে। পিতাই কোৱা পথত নচলিলে পদভ্ৰষ্ট হৈ যাব। গতিকে এনেধৰণৰ চিত্ৰবোৰো তোমালোকৰ বহুত সহায়ক হ'ব। তোমালোকে বহুত ভালদৰে কাৰোৱাক বুজাব পাৰিবা। সেয়া হৈছে হঠযোগ, এয়া হল ৰাজযোগ। সেই গুৰুসকলেতো এই ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। আমি বেহদৰ সন্যাসী হওঁ। সন্যাসৰ অৰ্থই হল ৰেবিকাৰৰ সন্যাস। তেওঁলোক পৱিত্ৰ হয়, জংগলত গৈ। আমি গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ সমান পৱিত্ৰ হৈ থাকো। সেইবাবে এই অলংকাৰ (পদুম ফুল) বিষ্ণুৰ হাতত দেখুওৱা হয়। আমি এনেকুৱা হওঁ, বুজাবলৈ বহুত চতুৰালিৰ প্ৰয়োজন, পিতাও চতুৰ হয় নহয়নে। তোমালোকে আকৌ দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগিব। বহুত মিঠা স্বভাৱৰ হ'ব লাগে। পিতাৰ স্বভাৱটো চোৱা কিমান মৰমীয়াল। তেওঁক কালৰো কাল বুলি যদিও কোৱা হয়, কিন্তু তেওঁতো কঠোৰ নহয়। তেওঁতো বুজায় যে মই আহি সকলোকে লৈ যাও, ইয়াত ভয় খাবলগীয়া কোনো কথা নাই। তোমালোক সন্তানসকল শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা ফুল হ'ব লাগে। তোমালোক সকলো আত্মাকেই পুৰণা শৰীৰ ত্যাগ কৰাই উভতাই লৈ যাম। ড্ৰামা অনুসৰি তোমালোক যাবই লাগিব। তোমালোকক এতিয়া এনে কৰ্ম শিকাও যি কৰ্মৰ বাবে কৰ্মভোগ ভুগিব নালাগে, তাৰ পাছত তোমালোক সকলোকে লৈ যাম। এয়াও ক'ম কেনেকৈ যোৱা, কোন কোন থাকিব। আগলৈ সময় কাষ চাপি আহিলে সকলো ক'ম। জীয়াই থকালৈকে নতুন নতুন যুক্তি বুজাই গৈ থাকিম। পিতাৰ নিৰ্দেশ মানি চলিলে পিতা সুখী হয়। সকলোৱে সেৱাত সহায় পাৰা। সুখতে গদগদ হ'বা। বাবাই উপায়তো বহুত দিয়ে। ডাঙৰ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰি চেণ্টাৰত তোমালোকে ৰাখিব পাৰা তেতিয়া মানুহে পাৰ্থক্য বুজি পাব। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাতিৰ ক্লাচ- 28-03-1968

পিতাই বুজাইছে এনেকৈ অভ্যাস কৰা, ইয়াত সকলো দেখিও, নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিও বুদ্ধি পিতাৰ লগত লগাই থাকিব লাগে। বুজি পোৱা যে এই পুৰণি দুনিয়া শেষ হৈ যাব। এই দুনিয়া এৰি আমি ঘৰত যাব লাগিব। এনে চিন্তন আৰু কাৰো বুদ্ধিত নাহে। আৰু কোনেও এয়া বুজি নাপায়। তেওঁলোকেতো ভাবে এই দুনিয়া আৰু বহুত দিন চলিব। তোমালোক সন্তানে জানা আমি এতিয়া নিজৰ নতুন দুনিয়ালৈ গৈ আছো। ৰাজযোগ শিকি আছো। অলপ সময় পিছত আমি সত্যযুগী নতুন দুনিয়া অথবা অমৰপুৰিলৈ যাম। এতিয়া তোমালোক সলনি হৈ আছা। আসুৰী মনুষ্যৰ পৰা দৈৱী মনুষ্য হৈ আছা। পিতাই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাই আছে। দেৱতাসকলৰ মাজত দৈৱী গুণ থাকে। তেওঁলোকো মনুষ্যই হয়, কিন্তু তেওঁলোকৰ দৈৱীগুণ আছে। ইয়াৰ মনুষ্যৰ মাজত আসুৰী গুণ আছে। তোমালোকে জানিছা এই আসুৰী ৰাৱণ ৰাজ্য আৰু নাথাকিব। এতিয়া আমি দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰি আছো। নিজৰ জন্ম জন্মান্তৰৰ পাপ যোগ বলেৰে ভস্ম কৰি আছো। কৰা বা নকৰা সেয়া সকলোৱে নিজৰ গতিকা জানা। প্ৰত্যেকে নিজক দুৰ্গতিৰ পৰা সংগতিলৈ আনিব লাগে অৰ্থাৎ সত্যযুগলৈ যাবৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। সত্যযুগত আছে বিশ্বৰ বাদশ্বাহী। এখনেই ৰাজ্য থাকে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ সম্ৰাজ্ঞী আৰু সম্ৰাট হয়। দুনিয়াই এই কথা নাজানেই। ১-১ পৰা এওঁলোকৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। তোমালোকে জানা আমি এয়া হৈ আছো। পিতাই নিজতকৈও সন্তানসকলক উচ্চলৈ লৈ যায় সেয়ে বাবাই নমস্কাৰ কৰে। জ্ঞান সূৰ্য, জ্ঞান চন্দ্ৰমা, জ্ঞান ভাগ্যশালী তৰা। তোমালোক ভাগ্যশালী। বুজি পোৱা বাবাই একেবাৰে ঠিক অৰ্থ সহিত নমস্কাৰ কৰে। পিতাই আহি সুখেৰে ভৰপূৰ কৰি দিয়ে। এই জ্ঞানো বহুত বিস্ময়কৰ। তোমালোকৰ ৰাজ্যও বিস্ময়কৰ। তোমালোক আত্মাসকলো বিস্ময়কৰ। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তৰ সমস্ত জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোকক নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তুলিবলৈ কিমান পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। প্ৰত্যেকেৰে ভাগ্য কল্পৰ আগৰ দৰেই, তথাপি পিতাই পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে। এইটো নকয় যে আঠ ৰত্ন কোন কোন হ'ব। কোৱাৰ পাট নাই। আগলৈ তোমালোকে নিজৰ পাটো জানি যাবা। যিয়ে যেনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিব তেনেকুৱাই ভাগ্য গঢ়িব। পিতা হৈছে ৰাস্তা দেখুওৱাই দিওঁতা। যিয়ে যিমান সেইমতে চলিব। তেওঁকতো (ব্ৰহ্মা) সূক্ষ্মবতনত দেখাই, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ইয়াত লগত বহি আছে। ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু হোৱাতো চেকেণ্ডৰ কাম। বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা হ'বলৈ ৫০০০ বছৰ লাগে। বুদ্ধিৰে বুজা যায় যে কথাটো একেবাৰে ঠিক। যদিও ত্ৰিমূৰ্তি বনায় - ব্ৰহ্মা- বিষ্ণু-শংকৰ। পিছে এয়া কোনোৱে বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা। তোমালোক কিমান পদমাপদম (multimillion times) ভাগ্যশালী সন্তান হোৱা। দেৱতাৰ চৰণত পদুম ফুল দেখুৱাই নহয়। পদমপতিৰ (millionaire) নামো প্ৰখ্যাত। পদমপতি দুখীয়া সাধাৰণ সকলেই হয়। কৌটি পতিতো কোনো নাহে। ৫-৭ লাখ থকাসকলক সাধাৰণ বুলি ক'ব। এই সময়ত ২০-৪০ হাজাৰ একোৱেই নহয়। পদমপতি কোনোবা হলেও সেয়া এক জন্মৰ কাৰণে। কাৎচিত অলপ জ্ঞান ল'ব। জ্ঞান বুজিলৈ অৰ্পণ নকৰিব। সকলো অৰ্পণ কৰোতা যি আছিল তেওঁলোক আগতেই আহিল। তৎক্ষণাৎ সকলোৰে পইচা কামত লাগি গ'ল। দুখীয়াৰটো লাগিয়েই যায়। ধনীসকলক কোৱা হয় এতিয়া সেৱা কৰা। ঈশ্বৰীয় সেৱা কৰিব বিচাৰিলে সেৱাকেন্দ্ৰ খোলা, পৰিশ্ৰমো কৰা। দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰা। পিতাক দৰিদ্ৰ নিবাসী বুলি কোৱা হয়। ভাৰত এই সময়ত সকলোতকৈ দুখীয়া। ভাৰততেই সকলোতকৈ বেছি জনসংখ্যা আছে কিয়নো আৰম্ভণিৰে পৰা আহি আছে। যি সোণালী যুগত আছিল সেয়াই লৌহ যুগত আহি গ'ল। একেবাৰে দুখীয়া হৈ গৈছে। খৰচ কৰি কৰি সকলো শেষ কৰি দিছে। পিতাই বুজাইছে এতিয়া তোমালোকে পুনৰ দেৱতা হৈ আছা। নিৰকাৰ ভগৱান এজনেই। বলিহাৰ এজনৰেই, অন্যক বুজাবলৈ তোমালোকে কিমান যত্ন কৰা। কিমান চিত্ৰ বনোৱা। আগলৈ ভালকৈ বুজি পাব। নাটকৰ টিক-টিক চলিয়েই থাকে। এই নাটকৰ টিক-টিকক তোমালোকে জানা। গোটেই দুখীয়াৰ অভিনয় হ'ব আৰু সঠিককৈ কল্পই কল্পই পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। চেকেণ্ড চেকেণ্ড

চলি থাকে। পিতাই এই সকলো কথা বুজাই তথাপি কয় মনমনাভৱ। পিতাক স্মৰণ কৰা। কোনোৱে পানী নাইবা জুইৰ ওপৰেৰে পাৰ হৈ যায় তাৰপৰা লাভ কি। ইয়াৰ দ্বাৰা আয়ুস বাঢ়িব জানো। অচ্ছা !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা আত্মিক সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুভবাৰ্তী।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজৰ স্বভাৱ বহুত মিঠা বনাব লাগে। শ্রীমতত পিতাৰ সমান মৰমৰ হৈ নিজক ফুল বনাব লাগে।
- (2) নিজৰ ওপৰত নিজে কৃপা কৰিব লাগে। নিজক সাৱধান কৰিবৰ কাৰণে লক্ষ্য-উদ্দেশ্যক সন্মুখত ৰাখিব লাগে।
মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় সকলকো ৰহম কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** নিজৰ উদাৰতাৰ দ্বাৰা সকলোকে আপোন ভাবৰ অনুভৱ কৰাওঁতা পিতাৰ সমান সৰ্বস্ব ত্যাগী হোৱা।

সৰ্ব-বংশ ত্যাগী তেওঁ হয় যাৰ সংকল্প, স্বভাৱ, সংস্কাৰ, প্ৰকৃতি পিতাৰ সমান হয়। যি পিতাৰ স্বভাৱ সেয়াই তোমালোকৰ হওঁক, সংস্কাৰ সদায় পিতাৰ সমান স্নেহী, দয়া আৰু উদাৰতাৰ হওঁক, যাক বিশাল হৃদয়ৰ বুলি কোৱা হয়। বিশাল হৃদয় অৰ্থাৎ সকলোৱে আপোনতাৰ অনুভৱ কৰক। বিশাল হৃদয়ত তন, মন, ধন, সম্বন্ধত সফলতাৰ প্ৰাচুৰ্য হয়। ঠেক হৃদয়ৰ ব্যক্তিৰ কষ্ট বেছি, সফলতা কম হয়। বিশাল হৃদয়, উদাৰ হৃদয়ৰ সকল পিতাৰ সমান হয়, তেওঁৰ ওপৰত চাহাব সদায় ৰাজি থাকে।

***শ্লোগান:-** পৰিপক্ক হ'বলৈ পৰীক্ষাবোৰক ভাল লক্ষণ বুলি বুজি হৰ্ষিত হৈ থাকা।

!!ওম শান্তি!!
